

Luna

Idegesen szaladtam Celestia szobája felé. Elhaladtam a bálterem előtt, ahol már javában folyt az újévi parti. Két órája kezdődött el, s már több száz póni volt jelen. Kellemes zene szólt, sokan táncoltak a ritmusára. Épphogy csak benéztem és futottam is tovább.

Nővéremnek muszáj volt a kastély legmagasabb pontjába költöznie? Mire feljutok, megöl az aggodalom! Kocogtam fel a lépcsőn, patáim visszhangot vertek a falakon. Megláttam a keresett ajtót és szó szerint betörtem rajta.

Celestia az ablak előtt állt. Nézte a kint játszadozó gyerekeket, akik kimenekültek az újévi partiról, hogy fogócskázzanak. A kert virágai nem nagyon örültek ennek, és a gondozójuk sem. Az ajtó csapódására nővérem összerázkódott és felém fordította arcát. Láthatta rajtam az idegességet, a félelmet, a rettegést. Nem bírta sokáig rám nézni, visszafordította tekintetét a kint lévőkre.

- Mit mondott az orvos? - kérdeztem remegő hangon.

A nap úrnője szembefordult velem. Kerülte a tekintetem, mindenhova nézett, csak rám nem, s végül a padlót találta a legszebbnek. Szívárvány sörénye, mely még szélcsendben is mozgott, most az arca elé sodródott, eltakarva azt. Tudtam, hogy ez mit jelent. Könnyek szöktek a szemembe.

- Equestriára! Mit mondott az orvos?! - kiabáltam, kikelve magamból.

- Annyira sajnálom Luna! - hallottam halk hangját a sörénye mögül. - Nagor nem fogja megélni a másnapot.

A hír hallatára megállt bennem a vér. Próbáltam valamit mondani, de csak tátogtam, mint a partra vetett hal. Nehezen tudtam levegőt venni. Lenéztem a szőnyegre és láttam, ahogy a könnyeim potyognak rá. Észre sem vettem, mikor Celestia mellém sétált és átölelt. Közel hajolt a fülemhez és belesúgta:

- Menj vissza hozzá! Legalább ezt a néhány órát töltsétek együtt!

- Igazad lehet - szípoztam. - De ma van az egyéves évfordulónk! Miért... Hogy... Miként... - dadogtam kétségbeesetten. Celestia elfújta sörényét az arca elől. Szemei nedvesek voltak. Könnyeit mindig vissza tudta tartani, de most volt egy-két merész, akik végig mertek folyni nővérem fehér arcán.

- Tudom, hogy nehéz. Emlékszel, hogy mennyire lesújtott engem Twilight halála. De az évek beforrasztják a sebeket és elfeledtetik veled...

- De én nem akarom elfelejteni őt! Nem akarom elveszíteni! - keltem ki magamból. - És ne mondd, hogy most se fáj Twi halála! Pedig annak már száz éve! A temetése után bezárattad az iskolát és azt mondtad nekem, hogy tíz év múlva újra megnyitod, csak kell neked egy kis pihenő! És megnyitottad? Nem! Nem... – Elfogyott a levegőm a kiabálástól és összeestem. A földön zokogtam tovább.

- Nagyon sajnálom a barátod halálát - mondta Celestia fagyos hangon. - De jobb, ha hozzászoksz! Mi ketten alicornnok vagyunk és rajtunk kívül nincs több! Mi még több ezer évig élni fogunk, de a szeretteink jó, ha az ötvenet megélik - segített fel a földről. - És most jobb, ha mész!

Kiléptem az ajtón. Kitoröltem a könnyeimet a szememből és elindultam a betegszoba felé. Ránéztem az órára, ami kilencet mutatott. Megint elhaladtam a bálterem előtt. A zenészek keringőt játszottak.

A betegszoba előtt megálltam. Nem mertem benyitni. Mit mondok neki? A lábaim remegni kezdtek, mint a nyárfalevél. A szívem gyorsabban vert, már azt hittem, szökni próbál a mellkasomból.

Vettem egy nagy levegőt, bár nem nagyon ment, és benyitottam. Nagor az ágyában feküdt. Az ajtó hangjára felébredt. Rám nézett véreres szemével és elmosolyodott.

Egy ismeretlen vírus támadta meg két hónappal ezelőtt. Sok orvost hívtunk melléje, de egyik sem tudott semmit sem tenni. Tanácsstalanok voltak, s jobb ötletük híján egymást ajánlgatták. Egy héttel ezelőtt találtunk egy orvost, aki látszólag értett is a szakmájához.

Bár az orvosok mindent megtettek, Nagor állapota gyorsan romlott. Barna szőre és fekete sörénye kifakult, már inkább szürkének tetszett. Alig evett, és sokat ivott. A betegsége tönkretette a mirigyeit és a belső szervei is kezdtek leállni. A szeme és a szája kiszáradt, ezért csövek segítségével mesterségesen adunk folyadék-utánpótlást neki. A teste teljesen legyengült, a patái alig tudta felemelni.

- Szia, édesem! - köszönt halkán. - Hallom, megy az újévi parti.

- Igen, az megy. Figyelj, az orvos azt mondta, hogy... - Mit csinállok? Tényleg el akarom mondani neki? Nem jobb-e, ha tudatlan marad? Miért rontsam el az utolsó néhány óráját?

- ... fel fogsz épülni! - hazudtam, mosolyt erőltetve az arcomra. Ó, bárcsak ne remegne a szám!

- Ezek nagyon jó hírek! - lelkesedett erőtlenül. - Tudod mit álmodtam? A megismerkedésünk napját éltem át újból.

- A tavalyi partit?

- Persze! Hej, mennyire örültem... - köhögés szakította félbe. Sajnos ezek a rohamok a napok folyamán egyre csúnyábbak és intenzívebbek lettek. - ...amikor megnyertem a jegyet a fogadáson. Pedig egy egyszerű ács voltam, és mégis bejutottam egy puccos partira! Sose hittem volna. Viszont mikor már ott voltam, nem éreztem magam szerencsésnek. Senki sem figyelt rám egyszerű ruházatom miatt, mindenki lenézett. Piszok voltam a szemükben. Egy kis idő után nem bírtam és kimentem az udvarra... - megint köhögött.

- Hát, igen! - néztem a szemébe, miközben feltörtek bennem a régi szép emlékek. - Ezek a partik mindig szörnyűek voltak. Nem is szoktam jelen lenni ezeken a jeles eseményeken. A tavalyira is csak a nővérem kérésére mentem el. És milyen jó ötlet volt!

- Azt meghiszem! - nevetett jóízűen, amely köhögésre ment át. - Jaj, ez a fránya megfázás! Na szóval ott tartottam, hogy kimentem a kertbe. Az éjszaka szokatlanul hideg, viszont a levegő nagyon friss és tiszta volt. Azt hittem, hogy kihalt a kert, azonban megláttam valakit a kert közepén. A világ legcsodálatosabb lénye volt az!

- Jaj, ugyan már! - pirultam el. - Meg is lepődtem, mikor odajöttél mellém. Pedig azért mentem ki az udvarra, hogy ne zavarjon senki. Tudtam, hogy ezek az "úri" pónik nem jönnek ki a hidegbe, ha bent meleg van. És mégis odajön hozzám egy és megkérdi:

- „Kéri a kabátomat? Látom, hogy vacog” - vette át a párbeszéd rá eső részét Nagor.

- „Jaj, uram megijesztett!”

- „Elnézést! Nem akartam. Tessék, itt a kabátom! Kérem, fogadja el!” És átnyújtottam neked a kabátomat.

- Még mindig nem tudom elhinni, hogy nem vetted észre a szarvam és a szárnyam!

- Sötét volt és nem azért, de sötétkék vagy! A szarvadat észrevettem - nyújtotta ki a elfeketedett nyelvét játékosan, mint mikor a gyerekek csipkelődnek egymással. - Végül is a kabátot elfogadtad, amitől a szárnyad végkép eltűnt.

- Még mindig előttem van a kép, mikor rájöttél, hogy én vagyok Luna hercegnő - nevettem el magam, ebben a két hónapban talán először.

- Ne siessünk annyira! Szép sorban, ha már nem tudunk részt venni az idein. A kertben

még beszélgettünk. Bevallom, már ott megtetszettél nekem - ismerte be szégyenkezve, mintha ez bűn lenne. - A humorérzéked, a stílusod, a intelligenciád. Nem voltál olyan, mint a bentiek.

- Én is éreztem valamit irántad. Őszintén szólva, alig vártam, hogy leleplezd magad. Kimutasd a fogad fehérjét. De a beszélgetésünk alatt láttam, hogy nem a pénz, a hatalom hajt.

- Hanem a szerelem! - nézett a plafonra, majd vissza rám. - Aztán meghallottam a zenét. Keringőt kezdtek játszani. Erőt vettem magamon és felkértelek táncolni.

- És én boldogan el is fogadtam. Bementünk a bálterembe. Mindenki elállt az utunkból és minket figyelt. Összesúgtak a hátunk mögött. És te még mindig nem tudtad, hogy ki vagyok! - mosolyogtam jóízűen.

- De, tudtam. Moonnak mutatkoztál be. Lehet, hogy a célzást értenem kellett volna, de elveszttem a szemedben és nem törődtem semmi mással. Azt se vettem észre, hogy csak mi ketten táncoltunk a terem közepén.

- Persze, hisz az a szokás, hogyha a királyi családból táncol valaki, akkor teret kell adni neki. Nagyon jó vezettél, és a tánc végén megcsókoltál, ami fantasztikus érzés volt.

- Igen, főleg a halálfélelem, ami utána következett. Nagy nehezen rávettem magam, hogy megcsókoljalak aztán... – eddig is köhögött beszéd közben, de a mostaninál majdnem kiköpte a tüdejét. Ő nem törődött ezzel, folytatta: - A csók után hallottam a megbotránkozó pónik hangját, majd a képüket. Nem értettem, hogy mi rosszat követtem el egészen addig, míg le nem vetted a kabátomat. Kihagyott egy ütemet a szívem. Fél percre nem vettem levegőt és közben azon járt az eszem, hogy tényleg így beszéltem és viselkedtem egy hercegnővel? És mit fog most velem tenni?

- De nem lett semmi bajod. Láttam, csak akkor oldódtál fel, mikor visszacsókoltalak. Viszont utána ragyogott az arcod. A többieknek leesett az álla. Nagyon élveztem!

- Gondolom - mosolygott rám, majd kivette a csöveket a testéből és megpróbált felállni.

- Hé! Te meg mit csinálsz?! Nem szabad! - szaladtam mellé és megpróbáltam finoman visszatolni az ágyba.

- Ne! Engedj! Kérlek! - nézett rám komolyan, amitől nem tudom miért, de elengedtem.

Nagy nehezen kikászálódott az ágyból és elindult a ruhásszekrény felé. Kinyitotta és kivett belőle egy apró dobozt. Mély levegőt vett, majd odajött hozzám és letérdelt elém.

- Nem így és nem itt szerettem volna, viszont az, hogy fel fogok épülni, erőt adott. Ez az egy év, amit veled töltöttem, csodálatos volt. Bearanyoztad mindennapjaimat. Élveztem minden percet, amit veled töltöttem, s remélem te is élvezted - vett még egy nagy levegőt. Rájött volna a köhögés, de most legyűrte, majd komolyan rám nézett - Luna hercegnő, hozzám jössz feleségül?

Kinyitotta a dobozt. Egy eljegyzési nyaklánc volt benne. Arany volt a lánc és a végén egy szív alakú forma volt. A szívbe bele folt vésve a hold és a holdban egy L betű volt látható. Nem tudtam mit mondani. Könnyeimmel küzdöttem. Nagor tévovázásom láttán magyarázkodni kezdett.

- Nem a legszebb és nincs benne drágakő, de ácsként nem keresek sokat, még így se, hogy ácsmester lettem. Tudom, hogy egy királyfitől sokkal szebb és...

- Igen! - vágtam közbe. - Igen, hozzád megyek! - Kivettem a dobozból az ékszer és felvettem. Éreztem, hogy könnyeim végigtáncolnak az arcomon. - Nagyon szép! Ó, most jut eszembe, hogy el kéne intéznem valamit. Te addig fekjüdj vissza! Sietek, ahogy tudok!

Becsaptam magam mögött az ajtót. Léptem kettőt, majd összeestem. Nem igazság! Mióta vártam, hogy megkérje a kezem, mennyit álmództam róla. Ha nem ilyen állapotban lenne Nagor, akkor biztos órákig ugráltam volna örömben, viszont így...

Ott feküdtem a folyosó közepén. A sírástól nehezen kaptam levegőt. Könnyeim lassan

tócsát alkottak. Az elmúlt egy év emlékei törtek fel bennem, amitől csak rosszabbul éreztem magam.

Lépések zajára eszméltem fel. Az orvos jött, minden bizonnyal az utolsó vizsgálatra. Felálltam és odasiettem mellé.

- J-jó estét do-doktor úr! - köszöntem rá akadozva. – Meg-megkérhetném magát, h-hogy ne mondja meg Na-Nagornak a valódi állapotát?

A doktor ránézett a nyakamon lógó nyakláncra, majd rám és bólintott. Belépett a szobába, én utána. Nagor az ágyban feküdt. Beléptünkre feljebb ült és köszöntötte a doktort. Felém küldött egy magabiztos mosolyt.

Én leültem egy székre és onnan néztem őket. A doktor végigvizsgálta Nagort tetőtől talpig. Megnézte vérvörös szemét, kiszáradt szájába lázmérőt tett. Megvizsgálta a légzését és a pulzusát. Megnyomogatta a hasát és megütötte a lábait. Kivette a lázmérőt a szájából, megnézte és elmosolyodott.

- Nagor úr, szépen javul az állapota! Hamarosan akár az ágyból is felkelhet. További szép estét! - köszönt el, de még odajött mellém. Együttérzéssel az arcán hajolt közel hozzám: - Őszinte részvétem, hercegnő!

Szavai késként hatoltak szívembe. Reméltem, hogy Celestia szavai csak tévesek, hamisak. Most tudatosult bennem, Nagornak nincs esélye. A betegség győzött. A halálos beteg ott feküdt az ágyban és engem figyelt mosolyogva.

Ajtó csapódására tértem magamhoz. A doktor eltűnt a szobából. Ránéztem az órára. Éjjel tizenegy. Odamentem Nagorhoz, aki sokkal rosszabbul nézett ki, mint két órával ezelőtt. Teljesen beszürkült. Nehezen vette a levegőt, sípolt minden egyes levegővételnél. Szeme vörös erei mellett megjelent egy új szín, a sárga.

Összeszorult a szívem, ahogy őt néztem. Könnyeim megcsillantak a szemem sarkában, majd végig gurultak arcomon.

- Valami baj van? - kérdezte aggodalommal a hangjában.

- Semmi baj! Ezek csak örömkönnyek, jövődöbelim!

- Ó drágám!

Nagornak is könnyezett volna a szeme, ha mirigyei működnek. Így viszont csak nézett engem gyengéden. Megpróbálta felemelni a mellső két patáját, hogy átöleljen, viszont azok pár centi emelkedés után erőtlenül zuhantak vissza az ágyra. Nagor mélyet sóhajtott.

- Luna, nem kell itt lenned velem. Nyugodtan lemehetsz a partira. Én úgyis elfáradtam, pihennem kell.

- Ne! - kiáltottam el magam. - Vagyis... A parti unalmas mint mindig. Én veled szeretnék maradni. Kevesebb, mint egy óra és itt az újév! Maradj fent velem! Kérlek! – néztem rá könyörögve.

Bólintott, majd ránézett az órára. Tizenegy óra tizenkét perc. Nem akartam hinni a szememnek. Alig telt el tizenkét perc és állapota észrevehetően romlott. Már szenvedve vette a levegőt, a szeme fehérje sárga lett és minden percben majdnem kiköpte a tüdejét a köhögéstől.

Óra huszonkettő. Az idő gyorsan pergett. Ha valaki izgul, retteg, akkor mintha felgyorsulna a kattogó szerkezet. Katt-katt. Megállíthatatlan, mágiával sem lehet befolyásolni. Pedig most az erőmet is odaadnám, ha...

Óra harminnyolc. Nézzük egymást szótlánul. Én a könnyeimmel, ő a levegővel küszködik. Ó, bárcsak lenne ellenszer! Bárcsak meggyógyulna! Miért pont őt szemelte ki?

Miért...

Nagort megint elkapta a köhögőroham. Rossz volt hallgatni, főleg látni. Nem akart abbamaradni, majdnem megfulladt. Ahogy fogyott a levegője, úgy gyengült a köhögés ereje is. A végén már csak tátogott. Ijedtemben befogtam a száját a számmal és levegőt préseltem belé. A tüdeje megtelt levegővel. Így maradtunk egészen addig, míg megint nem köhintett egyet.

Meglepődve vettem tudomásul, hogy újra van nyála, de valami nem stimmelt. Elfordultam tőle és a padlóra köptem a száman lévő folyadékot. Félelmem beigazolódott. Vér volt az. Varázslattal eltüntettem és mosolyt erőltetve arcomra (ami nem lehetett már túl meggyőző) visszafordultam Nagorhoz.

Óra ötvenöt. Nem kell sok újévig. Idegesen járok körbe-körbe a szobában. Ellenszereken gondolkodok, de hiába. Egyetlen esély, ha alicorn lenne. Ugyanis mi védettek vagyunk az összes betegség ellen. De ez nem lehetséges!

- Luna! - hallottam alig hallható hangját. - Gyere közelebb, kérlek! - Minden szó után mély levegőt vett, hogy tudjon beszélni.

- Mi az? - futottam mellé.

- Luna - megfogta a patámat -, szerintem én nem fogok felépülni...

- Ne mondj ilyet! - vágtam a szavába. Szeméből folyni kezdtek a könnyek.

- Érzem, hogy meghalok... - itt megint elkapta a köhögés.

- Nyolc! - hallom a kinti pónik egyre hangosodó örömkialtásait.

- Csak el akarom... - folytatta Nagor.

- Négy!

- Mondani...

- Három!

- Hogy...

- Kettő!

- Nagyon...

- Egy!

- Szeretlek...

- Boldog újévet!

Néztem sárga szemét, mely egykor még oly gyönyörűen csillogott, most élettelenül nézett rám. Patáim remegni kezdtek, miáltal ő is mozogni kezdett, mert a patáját még mindig én tartottam. Éreztem, hogy lábaimból kiszökik az erő. Ráborultam az elhunyt, könnyeimmel áztatva őt. Megszűnt számomra a világ. Nem éreztem mást, csak rettenetes fájdalmat...

Ezer év telt el azóta. Celestia szavai még mindig a fülemben csengnek: "Az évek beforrasztják a sebeket..." De a sebek csak jobban felszakadtak. Egyre jobban hiányzik. Szégyenszemre már a nekromanciát is megtanultam, de erőm nem volt hozzá, hogy felélesszem.

Nyaklánca még mindig a nyakamban lóg. Nővérem száz éven keresztül kérlett, hogy dobjam le, mert csak szenvedni fogok tőle, viszont én nem voltam hajlandó megszabadulni a nyakéktól, így letett róla.

Az évek alatt sokan megpróbálták elnyerni a szívem. Egyik sem ért fel Nagorhoz. Egy ideig türtem a rajongókat, de mikor elegendő lett belőlük, akkor kiadtam egy törvényt, miszerint ha valaki udvarolni szándékozik nekem, azt egy hónapra vessék börtönbe.

Most is arra az egy napra gondolok. Mintha tegnap történt volna. Emlékszem minden

másodpercére, minden kis rezdülésre, minden szóra, ami elhangzott. Az a nap kísért engem mikor felkelek és mikor lefekszem. Nem tudok szabadulni tőle. Mintha az az újév örökké tartana...

Írta: Laczkó Balázs